

Книга «Заявка на самогубство: Навіщо Україні НАТО?» – зухвалий виклик українському суспільству

27 березня 2009 року в міжнародному прес-центрі Брюсселя RESIDENCE PALACE має відбутися презентація книги «Заявка на самогубство: Навіщо Україні НАТО?».

Організатори: «Центр системного аналізу та прогнозування» (Україна) та інформаційне агентство «Achievements partnership» (Великобританія).

Автори книги:

1. Крючков Георгій Корнійович – народний депутат (член парламенту) України 3-го – 4-го скликань, голова Комітету Верховної Ради (парламенту) України з питань національної безпеки та оборони в 1998–2006 роках.

2. Табачник Дмитро Володимирович – глава Адміністрації Президента України в 1994–1996 роках, віце-прем'єр-міністр України у 2003–2005 і 2006–2007 роках, народний депутат України від Партії регіонів, перший заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань науки та освіти.

3. Симоненко Петро Миколайович – народний депутат України від Комуністичної партії України (КПУ), Перший секретар ЦК КПУ, голова фракції КПУ у Верховній Раді України.

4. Гриневецький Георгій Рафаїлович – народний депутат України від Блоку Литвина, перший заступник голови Комітету Верховної Ради України з питань національної безпеки та оборони.

5. Толочко Петро Петрович – академік Національної академії наук України, народний депутат України 3-го – 4-го скликань.

Стислий зміст книги

Автори, що належать до різних політичних сил і репрезентують як правлячу більшість, так і опозицію, переконливо доводять, що перспектива членства в НАТО не може бути реалізована, оскільки не підтримується переважною більшістю населення України, її урядом та парламентом. Більше того, ця ідея остаточно скомпрометована непопулярним президентом Ющенком (особистий рейтинг – 2–3%), який зберігає орієнтацію на членство в НАТО виключно зі своїх внутрішньополітичних цілей. Зокрема, Ющенко розраховує за політичної та військової підтримки країн Альянсу недемократичним шляхом утриматися при владі в Україні після закінчення терміну своїх президентських повноважень наприкінці 2009 року. Автори підкреслюють, що активізація питання про членство в НАТО, виведення його з площини внутрішньоукраїнської дискусії до площини конкретних міжнародних угод, із неминучістю призведе до розпаду української держави і виникнення на східному кордоні Євросоюзу величезної «чорної дірки», що за своїм негативним впливом на європейську політику та економіку порівняна з багаторічною громадянською війною, що супроводжувала розпад колишньої Югославії.

Джерело: **UNIAN.net**

Вороги України штурмуватимуть штаб-квартиру НАТО у Брюсселі

Коментар Олега Соскіна,
директора Інституту трансформації
суспільства

Сьогодні потрібно вирішити найголовніше питання: «Як і чому Україна повинна набути членства в НАТО?» Шлях, який пройшла наша країна, прямуючи до Північноатлантичного альянсу, дуже звияжний та складний. Він уже триває практично 15 років, і на сьогоднішній день ми підійшли до найвищої стадії співпраці, що передувє членству. Україна наразі активно завершує фазу інтенсифікованого діалогу, який було розпочато у 2005 р. Від 2003 року ми реалізуємо цільові щорічні плани Україна – НАТО, і нині вийшли на безпрецедентну форму партнерства: спільними зусиллями двох сторін знайдено відповідний інструмент для вступу нашої країни до Альянсу, яким має стати річна національна програма Україна – НАТО. Вона кардинально відрізняється від цільових річних планів і фактично перевершує навіть інструмент ПДЧ, оскільки передбачає відповідальність з боку України щодо виконання своїх зобов'язань. Буде моніторинг, будуть відповідні спільні дії, буде спільна група, що контролюватиме цей процес, будуть розписані завдання. Я думаю, що саме розробка річної національної програми й спричинила таку шалену ненависть і агресивну реакцію з боку комуністів та російських шовіністів, які зрозуміли: Україна безповоротно обрала свій геополітичний та гео-економічний шлях – інтеграція до Північноатлантичного альянсу.

Вступ України до НАТО – це не тільки оволодіння технічним інструментом політико-військової безпеки, а насамперед підтвердження того факту, що ми остаточно визначилися і хочемо ввійти в лоно Євроатлантичної цивілізації та жити за стандартами країн, які належать до цієї цивілізації. Йдеться передусім про такі стандарти,

як персональна свобода, свобода конкуренції, вільний розвиток приватної власності, малої та середньої національної буржуазії, свобода слова, гарантія прав людини, недопущення до влади кланово-корпоративних груп.

У цьому контексті книжка українських авторів «Заявка на самогубство: Навіщо Україні НАТО?», яка має презентуватися у Бельгії, на мій погляд, є нахабним викликом українському суспільству. Серед авторів книжки – Д. Табачник, який представляє корпоративні інтереси, П. Симоненко та Г. Крючков – провідники комуністичної ідеї в нашій країні. «П'ята колона» в Україні, яка знаходиться під контролем Кремля, розпочала новий етап боротьби проти українського народу. Спільними зусиллями комуно-корпоративних сил випущена книга, яка дискредитує українську державну політику стосовно вступу України до Північноатлантичного альянсу.

Антиукраїнці так порозперізувалися, що презентуватимуть зазначену книгу в Брюсселі, де розташована Штаб-квартира НАТО. Така нахабна поведінка антидержавних сил обумовлена зрадницькою політикою В. Ющенка і Ю. Тимошенко. Якби після «помаранчевої революції» проти Л. Кучми і його прибічників були розпочаті карні справи, то сьогодні не відбувалося б такої антиукраїнської вакханалії.

На жаль, національні сили не здійснили люстрації Комуністичної партії та КДБ, як це відбулося в усіх посткомуністичних країнах, ми не вичистили ці «стайні», і тепер маємо ось такий результат: антидержавницькі, антиукраїнські книги презентуються британською інформаційною агенцією у Брюсселі. На мій погляд, вихід та презентація такої книги – це прояв авторської некрофільії, бо цей «твір» написали люди, які вичерпали себе, а тепер хочуть свою закінчену життєву програму, орієнтовану на самознищення і депресію, передати Україні.

Ви замисліться, скільки потрібно грошей, щоб збити таку акцію, і який удар буде завданий українському іміджу, якщо презентація відбудеться у Брюсселі за три дні до ювілейного саміту НАТО?

Я хотів би також закцентувати увагу на тому, що на цей саміт українська делегація не запрошена, що свідчить про поразку нинішнього Уряду та Президента

України. Наша держава, яка є стратегічним партнером НАТО, виявилася викресленою з кола цивілізованих демократичних країн. Понад те, на цей захід не запрошені навіть українські журналісти. А ось автори зазначеного «твору» поїдуть до Брюсселя і будуть розносити там цю ідеологічну отруту. Чому таке можливе сьогодні? Може, тому, що Прем'єр-міністр під час своїх закордонних візитів проголошує, що вступ України до НАТО є передчасним, а Голова Верховної Ради каже: Україні не потрібно в НАТО. Навіть, здавалося б, така прогресивна людина, як Анатолій Гриценко, що очолює Комітет ВРУ з національної безпеки, виступає і говорить: інтеграція до НАТО – це не актуальне для України завдання. Таку саму позицію зайняв і ще один молодий політик – Арсеній Яценюк. Але ж подібні висловлювання з боку керівних очільників держави – треба правду казати – є підривом українських національних інтересів та національної безпеки держави.

Якщо визнати, що НАТО – це погано для нашої країни, то що ж тоді добре? Невже український народ влаштовує, що він живе в умовах тотальної корупції та засилля фінансово-корпоративних кланів? Ми ж європейська нація, і маємо зафіксувати свій статус, вступивши до міжнародних організацій, що об'єднують розвинуті, успішні, європейські країни. Для цього державницько-патріотична національна еліта України повинна об'єднатися і спільними зусиллями жорстко поставити заслін усім тим силам, які прагнуть зупинити нашу державу в її євроатлантичному поступі.

Важливо те, що сьогодні понад 30% українського соціуму підтримує вступ України в НАТО, а за військовий союз із Росією висловлюються тільки 16% українських громадян. На жаль, переважна частина населення поки що виступає за нейтральний статус України. Але це лише означає, що нам потрібно більше працювати з людьми, які хочуть отримати об'єктивну інформацію про можливі моделі розвитку країни та наслідки від їх реалізації. Ми повинні українській громадськості у цьому допомогти, щоб вона мала змогу правильно сформулювати свою позицію, яка повинна орієнтуватися на прогресивне майбутнє, а не на реакційне минуле. Наші дії щодо просування євроатлантичної ідеї мусять бути конструктивними, позитивними, наполегливими.

Веб-проект
Інституту трансформації суспільства

Мій вибір – НАТО

www.uanato.info